

[Aksel Larsen.]

reel forskel var på forliget i dets nuværende redaktion og det forlig, der blev forkastet, fordi det radikale venstre stod på bagbenene.

Så har jeg kun to bemærkninger til — eller tre. Handelsministeren har i sin fremsættelsestale talt vidt og bredt om et såkaldt normalbudget, som skal opstilles, og han har forklaret, at derigennem har man teoretisk sikret sig en regulator af sukkerfabrikkernes økonomiske politik. Ja, det bliver vist en i høj grad teoretisk regulator, den får sikkert ingen praktisk betydning.

Dernæst vil jeg gerne have lov til at spørge ministeren: Hvordan tror ministeren, sukkerprisen bliver, når vi vel har overstået dette lovforslags behandling på rigsdagen, og når overenskomstsituationen og kommunevalgene er overstået? Spalte 2265 i folketingsstidenden siger handelsministeren — og nu citerer jeg, hvis jeg må —, at denne rationalisering

„må blive til fordel for forbrugerne og give anledning til lavere sukkerpriser, end man ellers ville have været i stand til at holde“.

Ministeren siger altså ikke: give anledning til lavere sukkerpriser end dem, vi har nu, men give anledning til lavere sukkerpriser, end dem, man ellers ville have været i stand til at holde. Hvad ligger der i den bemærkning? Regner ministeren med en stigning i sukkerprisen og i så fald hvor stor?

Endelig til slut: A/S De danske Sukkerfabrikker har holdt en ekstraordinær generalforsamling, og dér faldt der mange bitre ord om kommunisterne og „Land og Folk“. Man karakteriserede os som 5. kolonne, fordi vi i „Land og Folk“ var gået imod dette forlig. Dér fik vi altså en forklaring fra højeste autoritative kapitalistiske sted om, hvad man mener, når man kalder kommunisterne for 5. kolonne: det kalder man kommunisterne, fordi de er antikapitalistisk indstillet. — Vi takker for definitionen.

Tholstrup: Vi står her overfor et planøkonomisk forslag af hidtil ukendt omfang i dansk lovgivning. Det er omtrent socialistisk i sin udformning, så det er jo en stor sejr for den socialistiske handelsminister, at han har fået de borgerlige partiers velsignelse til at gennemføre en sådan plan.

Her opdeler man produktionen ikke alene i 2, men i 3 dele, idet man lovgiver stærkt om det, man kalder A-produktionen, mindre stærkt om B-produktionen, og praktisk talt slet ikke om råproduktet, som indgår i denne produktion. Det er ikke således,

at jeg ønsker nogen skarp lovgivning om råproduktet, der indgår i produktionen, men det viser, hvor vanskeligt det er at lave planøkonomi, at man her faktisk ikke kan lave noget, der er til at finde rede i for almindelige mennesker — for de mennesker, der er medlemmer af udvalget, var det svært nok hidtil, og det bliver endnu sværere at holde rede på det i fremtiden.

Den højtærede minister sagde i sin fremsættelsestale, at det var ønskeligt at opretholde sukkerproduktionen, selvom det i 30erne ikke var en umiddelbart rentabel produktion, og at vi i særlig grad havde glæde af denne produktion under de to krige. Alt det er rigtigt; men når det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) siger, at havde vi ikke støttet sukkerproduktionen i 30erne, var den sandsynligvis gået i stå, er det ikke rigtigt, for det var jo ikke alene sukkerproduktionen, der var underkastet vanskelige vilkår i 30erne; det var hele landbruget. Og var det ikke rentabelt at dyrke sukkerroer, var det heller ikke rentabelt at dyrke roer i almindelighed, endsiges korn, så der er ikke et sandt ord i, at det netop var sukkerproduktionen, der stod for fald i den vanskelige periode. Det ligger vel endda sådan, at sukkeret på forhånd er sikret i kraft af, at man kan dyrke mere på en sukkerroemark, end man kan på en kornmark. Af de tal, der blev anført i forgårs af den højtærede minister, fremgår det, at der avles 2600 kg sukker pr. td. land, altså 26 tdr. sukker. Hvis vi nu skal se på, hvad der er regulatoren for den slags varer, er det foderværdien, man skal regne med. Prisen på sukker kan aldrig komme ned under foderværdien, for så ville det blive fodret op, og det vil altså sige, at da foderværdien for sukkerroer er rundt regnet 20 pct. højere end for korn, svarer 26 tdr. sukker til over 30 tdr. korn pr. td. land, hvortil kommer roetop til ensilage samt returaffaldet fra fabrikken. Og skal vi endelig tage det hele med, kommer dertil, at man får rensat sine marker, således at man kan få gode efterafgrøder efter sukkerroerne. Det vil altså sige, at det at dyrke sukker aldrig kan blive ringere end det at avle korn, ja, det vil altid være i hvert fald 50 pct. bedre, og det er måske de 50 pct., det koster mere at fremstille sukker af sukkerroer. Der er altså ikke nogen som helst fare for, at sukkerproduktionen ikke skulle være rentabel for landbruget.

I udvalget er der endvidere fremsat bemærkninger om, at man efter foretagne undersøgelser — der har været nogle ingeniører i Amerika og studeret sukkerpro-